

MAGDA CÂRNECI

Ó, nemzedékem!

Ártatlan gondolat nincs semmiről: se férfiről, se nőről, se gyerekről,
se hallgatag szádról,

Semmiről: élni olyan egyéni vállalkozás,
amelyhez mindenkinek köze van
(vigyázz, hogy eszel, hogy vigyorogsz, hogy ejted ki a szerelem
szót, a világegyetem nyomodba szegődik, ítélkezik feletted)

Szemben állsz magaddal, a Van egyetemes háborúban áll
a Lehettel, a Kellel, a Ninccsel,
tökéletes magányodban választanod kell, te együtt önmagaddal, levetkőzve
a tömeg közepén.

Beszélni annyi, mint mindenki szeme láttára felmutatni
a mai nap véres zsigereit: az enyéimet, a
tiedet, a mieinket.

Vesd le ruháid. Az igazság próbája
az a seb, amely te magad vagy: zászlók, betűk, számok,
az anyanyelv. Az agyad a parányi
mindenség megnyilvánulása; a nemed a lét elviselésének bizonyítéka;
az utolsó fegyver: csorgó könnyekkel nevetni.
Az önmagára nyíló világ egy darabja
ez a torok, ez a saját magát kiáltó, fegyverrel vágott száj,
amely ébreszteni akar.

Mindig csak a minden határt túllépő valóság
részletei, szilánkjai, csikkjei, ez az asszony
elvesztette a ruháit, és mohón újakat
keres, és kibújna a bőréből
és elképesztő teremtés
Jöjj, énekelj, dicsőíts, beszélj!

Ó, nemzedékem, te nemzedék, miért fecsegsz annyit?

Fordította: BERTÓTI JOHANNA

* *Magda Cârnci* (1955) a Romániai PEN Club elnökösszonya. Militáns, expresszionista verseket ír, az egyéni dac és a szociális érzékenység keveredik bennük. *Válogatott versei* 2017-ben jelentek meg a bukaresti Cartea Românească kiadónál.